

de ikke ønsker at tage arbejde, når de bliver anvist arbejde. Det passer simpelt hen ikke med virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Anders Fogh Rasmussen brugte temmelig meget tid på at skælde den nuværende regering ud for at være fodslæbende i Europapolitikken. Det er jo et beskrivende ord, som Venstre har brugt i årevis, og som jo efterhånden har mistet lidt af sin brod.

Regeringen førte ingen åben debat om EU-politikken, blev der sagt. Jamen det er, som om Venstre slet ikke følger med i noget som helst. Folketingets Europaudvalg har ført masser af debatter, har rejst rundt og har holdt møder og holdt høringer om EU's fremtid og prøvet på at trække nogle linjer op, som dette Folketing ganske rigtigt skal gøre, inden regeringskonferencen skal løbe af stabelen i 1996.

Men det er, som om Venstre fuldstændig har glemt, at de egentlig fodslæbende i denne her sag jo er de politikere, der ikke vil rette sig efter eller lytte til, hvad der sker i befolkningen. Der har været to afstemninger i 1990'erne, den første, mens hr. Uffe Ellemann-Jensen var udenrigsminister, hvor den danske befolkning var så fodslæbende og så fræk at stemme nej til det forslag, hr. Uffe Ellemann-Jensen havde lagt ud til dem.

Først året efter, da der var kommet fire forbehold med – nødtvungent – stemte den danske befolkning ja til Edinburgh-Aftalen med de fire forbehold. Og jeg synes, Venstre skylder den danske befolkning et svar på, hvad Venstre vil stille op med de fire forbehold.

Det kan ikke nytte noget, at hr. Anders Fogh Rasmussen går ud og slutter sin tale med at sige: Nu vil vi være med til at bygge et nyt Europa op. Jeg synes, den danske befolkning har krav på at få at vide, hvad det er for et nyt Europa, Venstre vil bygge op, for hvis det er et nyt Europa, som den danske befolkning ikke vil have, så hjælper det jo ikke noget. Så kommer der jo et nyt nej, og så står Venstre tilbage med nogle fine ideer, som ingen vil købe.

Jeg synes, den fodslæbende danske befolkning har krav på at få et svar, og det har de krav på at få nu.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Det var utrolig interessant at høre hr. Anders Fogh Rasmussen, netop fordi det, der blev sagt, var, at regeringen nu var ved at afskære sig fra at samarbejde med Venstre. Det var ved at være sidste udkald, blev der nævnt, og det var sidste udspil. De var ved at udspille deres rolle, blev der sagt om regeringen.

Det er naturligvis utrolig interessant for Fremskridtspartiet, at sådanne meldinger kommer fra Venstre. Vi har desværre tidligere hørt de samme meldinger. Og hvad har vist sig efterfølgende? At man alligevel er gået med i finanslovforliget. Man har også stemt for finansloven.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Anders Fogh Rasmussen: Er det nu sådan, at vælgerne nu kan tro på Venstre? Ved man nu, hvor Venstre er, hvor man har Venstre i denne her sag, eller er det således, at det endnu en gang er et spil for galleriet?

Vi er som sagt utrolig godt tilfreds med de meldinger, og vi håber på, at vi denne gang kan stole på dem. Det er jo sådan, at skal man bare være en lille smule realistisk, ved man godt, at efter næste valg er det jo ikke sådan, at et troværdigt alternativ er en VK-regering udelukkende med deres politik, der skal føres. Vi ved godt, at det realistiske for vælgerne og det, der er interessant for vælgerne at få at vide, er, om Venstre er interesseret i et samarbejde, som vi lagde op til ved sidste valg.

Vi håber og tror på Venstre den her gang, og så må vi efterfølgende måske – forhåbentlig ikke, men måske – revidere vor opfattelse. Vi appellerer til Venstre her fra talerstolen om klart at gøre rede for: Hvor vidt vil Venstre gå med regeringen til efteråret om den kommende finanslov? Er der grænser, og kan vi få de klare grænser her og nu i dag?

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Når man hørte hr. Anders Fogh Rasmussens udenrigspolitiske afsnit i hans tale her, så følte man sig jo hensat til sådan noget som 1934 eller 1951-52, de koldeste år under den kolde krig. Det var, som om krigens skygge nu hviler hen over Europa og Danmark.

Og så er forholdet jo faktisk det, som hr. Jørgen Estrup gjorde opmærksom på, at hvad angår vores egen situation her i Danmark, hvor vi tidligere havde store tankstyrker umiddelbart syd for vores grænse, som vi teoretisk kunne